

Arrest

nr. 111 690 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KNUTS, die *loco* advocaat T. BROEKMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 september 2012, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 maart 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 2 april 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27/09/2012 werd ingediend door: [E., M. F.], Nationaliteit: Nederland ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 27/09/2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en legde ter staving hiervan een bewijs van ziekteverzekering voor, Spaanse rekeninguitreksels ivm huurgelden die zouden worden gestort, een attest van een Nederlandse bank ivm 590€ maandelijkse rente die hem betaald wordt en de koopakte van een bouwgrond in 1998 samen met zijn toenmalige Nederlandse vriendin.

Uit het administratief dossier blijkt dat onvoldoende wordt aangetoond wat de precieze aard en omvang van zijn bestaansmiddelen is. Er werden bewijzen van huurgelden voorgelegd die aan betrokkene zouden zijn overgemaakt. Deze documenten zijn in het Spaans opgesteld en ook de naam van zijn ex-vriendin, [L. A.], staat hierop vermeld. Uit het Spaans document is niet op te maken waarvoor betrokkene die huurgelden krijgt en waarom de naam van zijn ex-vriendin erop vermeld staat. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene alleen over die huurgelden kan beschikken. Tevens hebben de voorgelegde bewijzen enkel betrekking op de periode april-augustus 2012 voorafgaand aan zijn aanvraag. Het is niet duidelijk of de inkomsten uit huur het ganse jaar door regelmatig binnenstromen of het slechts om een seizoensgebonden verhuring gaat die sterk kan fluctueren (bv. in toeristisch hoogseizoen). De huurders blijken immers soms te wisselen. Betrokkene heeft daarnaast als aansluitend bewijs van zijn inkomsten een attest van een Nederlandse bank voorgelegd dat hij maandelijks 590€ rente ontvangt van zijn spaartegoed. Dit bedrag is echter onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene niet ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel tijdens zijn verblijf in België. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten. Betrokkene legt ook nog de aankoopakte voor van een bouwgrond die hij in 1998 samen met zijn toenmalige vriendin gekocht heeft. Het beschikken over een bouwgrond of huis in België geeft geen automatisch recht op verblijf. Bovendien komt de waarde van een bouwgrond of huis niet in aanmerking om te berekenen of betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt omdat dit niet als regelmatige inkomsten kan gezien worden zoals beschreven in art. 50§2-4° van het KB van 08/10/1981.

Dan is er nog de verklaring van betrokkene (zie administratief dossier) dat hij in zijn woning in Maasmechelen slechts over één kamer beschikt en de rest van zijn woning verhuurt aan derden en deze huurgelden als inkomsten voor zichzelf dienen. Hiervan worden echter geen bewijzen voorgelegd zodat ook daarmee geen rekening kan gehouden worden. Betrokkene kan om deze redenen dan ook niet het recht op verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen voorzien in art. 40§4-2° van de wet van 15/12/1980 genieten.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting in de syntheseseminarie:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen en in strijd met artikel 40 § 4 van de Wet van 15 december 1980, nu verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt (en hiervan ook de bewijzen kan voorleggen) om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van België.

De gemeente is bij de beoordeling van de aanvraag dan ook niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat de beslissing foutief gemotiveerd is.

Verzoeker maakte reeds bij zijn aanvraag voor de gemeente een heel aantal rekeninguittreksels over waaruit duidelijk bleek dat hij over voldoende inkomsten beschikte.

Verzoeker kan immers over volgende inkomsten beschikken:

a. Huurgelden woning Maasmechelen - huurovereenkomst [T.]

Het pand gelegen te [...] werd bij huurovereenkomst dd. 26.10.2009 verhuurd aan dhr. [A. T.] voor een maandelijks huurprijs van 1.275 EUR (cf. stuk 3 - huurovereenkomst).

In onderling overleg werd de huurovereenkomst ontbonden per 01.06.2010.

De huurgelden werden door dhr. [T.] in de periode november 2009-juni 2010 voldaan, zodat bij het einde van de huurovereenkomst enkel een vordering tot betaling van de huurschade restte.

Hiervoor heeft verzoeker een procedure ingesteld voor de Vrederechter te Maasmechelen, die bij vonnis dd. 15.04.2011 dhr. [T.] veroordeelde tot betaling van de een bedrag van 3.991,54 EUR, te vermeerderen met interesten en kosten van het geding (cf. stuk 4 - vonnis).

Verzoeker heeft het vonnis ter uitvoering overgemaakt aan de gerechtsdeurwaarder op 06.05.2011 (cf. stuk 5 - opdracht betekening met afrekening). Op dat ogenblik bedroeg de afrekening 4.829,32 EUR.

Sedert de betekening en in uitvoering van het vonnis, betaalt dhr. [T.] maandelijks een bedrag van 192 EUR dat via de gerechtsdeurwaarder op de derdenrekening van de raadsman van verzoeker wordt overgemaakt, die dit op zijn beurt overmaakt aan verzoeker via de rekening op naam van Mevr. [L.] (cf. stuk 6: overzicht stortingen [T.] en stuk 7- overzicht doorstorting raadsman).

Op dit ogenblik komen deze stortingen nog maandelijks binnen en dient dhr. [T.] nog een bedrag van +/- 1.000 EUR te voldoen.

Wat de doorstorting van de gelden op rekening van mevr. [L.] betreft wenst verzoeker nog op te merken dat gelden wel degelijk aan verzoeker zelf toekomen.

Zowel uit de huurovereenkomst als uit het vonnis blijkt duidelijk dat de gelden exclusief aan verzoeker toekomen.

Dat deze gelden via een rekening op naam van de ex-partner aan verzoeker worden overgemaakt, heeft immers geenszins tot gevolg dat deze gelden eigendom worden van mevr. [L.].

Het betreft hier een afspraak tussen verzoeker en mevr. [L.], welke evenwel geen afbreuk doet aan het feit dat de gelden wel degelijk toekomen aan en eigendom zijn van verzoeker.

Verzoeker merkt op dat ook reeds voor de gemeente rekeninguittreksels werden bijgebracht op naam van mevr. [L.].

Het feit dat verzoeker zelf beslist om de gelden op deze rekening te laten toekomen en zelf beslist over wat er moet gebeuren met de gelden die op deze rekening toekomen, bevestigt het standpunt van verzoeker dat hij wel degelijk titularis is van deze rekening.

Het argument in de beslissing tot weigering dd. 26.03.2013 dat niet is aangetoond dat de inkomsten enkel aan verzoeker zouden toebehoren, is niet dienend nu verzoeker op afdoende wijze aantoonde dat bovenvermelde inkomsten wel degelijk exclusief aan hem toekomen ingevolge de huurovereenkomst en het vonnis uitgesproken door de Vrederechter te Maasmechelen.

b. Huurgelden woning Maasmechelen - huurovereenkomst [B.]

Bij geregistreerde huurovereenkomst dd. 14.05.2010 werd de woning te Maasmechelen opnieuw verhuurd aan dhr. [B.], met ingang van 15.06.2010 (cf. stuk 8 - huurovereenkomst).

Dhr. [B.] heeft evenwel onmiddellijk afgezien van de huurovereenkomst, waardoor hij een opzeg- en verbrekingsvergoeding verschuldigd was.

Uiteindelijk werd met dhr. [B.] overeengekomen om tot slot van alle rekening een schadevergoeding ten bedrage van 4.500 EUR te voldoen.

Dit akkoord werd opgenomen in een vonnis uitgesproken door de Vrederechter te Maasmechelen op 01.10.2010 (cf. stuk 9 - vonnis Vrederechter Maasmechelen).

In uitvoering van dit akkoord betaalde dhr. [B.] maandelijks afkortingen van 300 EUR op de derdenrekening van de raadsman van verzoeker (cf. stuk 10 - overzicht stortingen), welke deze op zijn beurt overmaakte aan verzoeker (cf. stuk 11 - overzicht doorstortingen).

c. huurgelden woning Maasmechelen - verhuring [C. M.]

Sedert het einde van de huurovereenkomst met dhr. [B.], verhuurt verzoeker zijn woning aan familieleden.

Zo werd ook een huurovereenkomst afgesloten met een neef, m.n. dhr. [C.] (cf. stuk 12 huurovereenkomst).

Er werd een huurprijs overeengekomen van 1.000 EUR (cf. stuk 13 - betalingsbewijzen huurgelden).

Deze lagere huurprijs is te verklaren door het feit dat verzoeker zelf 1 kamer bewoont in zijn huis, terwijl de rest van de woning verhuurd wordt.

d. Rente spaartegoeden

Ten bewijze van het feit dat verzoeker over voldoende financiële middelen beschikt, heeft verzoeker ook een attest van een Nederlandse bank voorgelegd waaruit blijkt dat hij over een maandelijkse rente van 590 EUR beschikt.

Hierover kan uiteraard geen betwisting bestaan.

e. Bewijs ziekteverzekering

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag tevens een bewijs van ziekteverzekering, zodat de aanvraag om deze reden alvast niet kan afgewezen worden.

f. Geen woonkost en schending recht op ongestoord genot van eigendom

Tot slot is verzoeker van oordeel dat bij zijn aanvraag tot verblijf ten onrechte geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele woonkost heeft nu hij in zijn eigen huis woont.

Dit impliceert uiteraard dat de inkomsten van verzoeker 'netto' zijn, aangezien hij geen maandelijkse huur dient te betalen.

Niettegenstaande de gemeente zelf stelt dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, heeft zij in casu volstrekt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele woonkost heeft, niettegenstaande dit gegeven duidelijk gekend was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot verblijf door verzoeker.

De gemeente stelt wel dat het beschikken van een eigen woning of bouwgrond geen automatisch recht op verblijf geeft om reden dat dit niet als regelmatige inkomsten kan worden beschouwd, doch in casu komt hier nog bovenop dat verzoeker de intentie heeft zijn eigen woning te betrekken zodat hij geen maandelijkse huur dient te betalen.

Gezien het feit dat de gemeente hiermee op geen enkele wijze rekening heeft gehouden, is de beslissing kennelijk onredelijk, gebrekkig gemotiveerd en bovendien in strijd met artikel 1 van het Aanvullend protocol van 20 maart 1952 bij het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dat ingevolge artikel 1 aan alle natuurlijke personen het recht biedt om ongestoord het genot te hebben van hun eigendom.

Doordat verzoeker geen toegang krijgt tot het Belgisch grondgebied, wordt hem wel ; degelijk het ongestoord genot van zijn eigendom ontnomen.

Uit bovenstaande blijkt onomstotelijk dat verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 50 § 2 - 4° van het KB van 08/10/1980, zodat hij niet ten laste van de Belgische Staat valt.

Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing niet alleen kennelijk onredelijk is en gebrekkig gemotiveerd is, en derhalve in strijd met artikel 40§4 van de Wet van 15 december 1980 doch ook een aantasting is van het eigendomsrecht vastgelegd in 1 Protocol EVRM."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) stelt nog als volgt:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

[...]

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;

[...].”

Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling, en hiertoe de nodige bewijzen kan voorleggen, en dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot afgifte van de verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen volgende stukken voorlegde teneinde zijn bestaansmiddelen aan te tonen:

- een document dat verzoeker een rentevergoeding ontvangt van 7.060 euro op jaarbasis, of 590 euro op maandbasis;
- uittreksels van een Spaanse bank waarop verzoeker als begunstigde staat vermeld, doch eveneens melding wordt gemaakt van de voormalige partner van verzoeker en waarop staat vermeld dat de bedragen die hieruit blijken huurinkomsten zijn voor april 2012 tot en met augustus 2012;
- een koopovereenkomst van 1998 voor een woning te Maasmechelen op naam van verzoeker en zijn voormalige partner.

In de motivering van de bestreden beslissing worden de maandelijkse rente-inkomsten ten bedrage van 590 euro niet betwist. Wel wordt vastgesteld dat voor het overige enkel uittreksels voorliggen waaruit huurinkomsten blijken. Deze laatste inkomsten worden evenwel niet weerhouden, omdat het op basis van de voorgelegde stukken onduidelijk is in welke mate deze toekomen aan verzoeker zelf en wat de regelmaat is van deze inkomsten. Er wordt toegelicht dat uit de Spaanse documenten niet valt op te maken waarvoor verzoeker de huurinkomsten krijgt en waarom de voormalige partner tevens wordt vermeld op de bankuittreksels. Verweerder oordeelt dan ook dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker alleen over deze huurinkomsten kan beschikken. Verder wordt gesteld dat het ook niet duidelijk is of de inkomsten uit huur het ganse jaar door regelmatig binnenstromen of het slechts om een seizoensgebonden verhuring gaat die sterk kan fluctueren, bijvoorbeeld in toeristisch hoogseizoen. Hierbij wordt ook opgemerkt dat de huurders blijkbaar soms wisselen. Verweerder besluit dat de voorgelegde inkomsten niet volstaan als bewijs van voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de burger van de Unie ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel in België. Er wordt hierbij op gewezen dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Specifiek wat de voorgelegde aankoopakte betreft, wijst verweerder er nog op dat de waarde van een bouwgrond of huis in België niet in aanmerking komt om te berekenen of verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen omdat dit geen regelmatige inkomsten zijn zoals beschreven in artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit.

Specifiek wat de huurgelden betreft, voegt verzoeker allerhande nieuwe stukken bij die moeten aantonen dat de huurgelden voortkomen uit de verhuring van de eigen woning te Maasmechelen vanaf 26 oktober 2009 en waarvan verzoeker thans een vertrek betreft en de rest van het huis verhuurt. Hij benadrukt hierbij ook dat het motief in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat de inkomsten enkel aan hem zouden toebehoren niet dienend is nu hij thans wel *“op afdoende wijze aantoont dat bovenvermelde inkomsten wel degelijk exclusief aan hem toekomen ingevolge de huurovereenkomst en het vonnis uitgesproken door de Vrederechter te Maasmechelen”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker door middel van bijkomende gegevens en stukken die nog niet voorlagen bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het onjuist of

kennelijk onredelijk karakter van de motieven van deze beslissing tracht aan te tonen. Er dient evenwel te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de gegevens en/of stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu bij zijn verzoekschrift bijbrengt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De Raad stelt vast dat – gelet op de gegevens en stukken zoals deze voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat het onduidelijk was in welke mate de huurinkomsten toekomen aan verzoeker zelf en wat de regelmaat is van deze inkomsten, zodat de precieze aard en omvang van deze bestaansmiddelen onvoldoende werd aangetoond door verzoeker.

Verzoeker betoogt verder nog dat hij van oordeel is dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het gegeven dat hij in zijn eigen huis woont en hij dus geen maandelijkse huur dient te betalen. De Raad stelt evenwel vast dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde aankoopakte van een bouwgrond/huis in 1998 en met het gegeven dat hij in België een huis heeft. Verweerder wees er evenwel op dat dit gegeven verzoeker niet vrijstelt van het aantonen dat hij beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Door te wijzen op het gegeven dat hij geen maandelijkse huur dient te betalen, toont hij nog niet aan dat verweerder op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat dergelijke voldoende bestaansmiddelen niet blijken of op deze grond op onwettige wijze tot zijn beslissing is gekomen.

In zoverre verzoeker in zijn syntheseseminarie verder de schending inroept van het recht op ongestoord genot van eigendom en van artikel 1 van het Aanvullend Protocol van 20 maart 1952 bij het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker dit middel pas voor het eerst in zijn syntheseseminarie aanbrengt. Er blijkt ook niet dat hij niet in de mogelijkheid was dit middel reeds in zijn inleidende verzoekschrift aan te brengen. Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn. Het lijkt de bedoeling van verzoeker te zijn om, in het kader van huidig voorliggende syntheseseminarie, zijn enig middel uit te breiden, doch de nieuwe toelichting die verzoeker bij het middel in de syntheseseminarie geeft, is als een nieuw middel te beschouwen, dat reeds in het verzoekschrift kon worden geformuleerd zodat het laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). De Raad wijst er ook op dat overeenkomstig artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de syntheseseminarie een procedurestuk is *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”* en die dus geen uitbreiding van het middel toestaat. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker dit betoog, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de syntheseseminarie kan inroepen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS